

PROP DE VOSALTRES

La Pasqua

Estimats diocesans:

El Diumenge de Pasqua és la referència més important de l'any per a tots els cristians. Celebrem la Resurrecció de Jesucrist. Els dies anteriors hem viscut amb religiosa intensitat —participant en els actes litúrgics de les parròquies o en les processons i devocions de pietat popular als carrers— els seus últims moments de solitud i sofriment fins a la mort en creu. Ara manifestem l'alegria del fonament de la nostra fe. «Si Crist no ha ressuscitat, vana és la nostra predicació i vana també la vostra fe» (1Cor 15,14) diu sant Pau, tot ampliant la seva asseveració al testimoniatge de l'alegria i de l'esperança que donen sentit a la fe que professem.

La raó de tanta alegria en la celebració de la Pasqua es basa en el triomf de Jesucrist sobre el pecat i la mort per donar-nos una vida nova i la salvació definitiva. La comunitat cristiana ha acompanyat aquesta festa amb múltiples manifestacions culturals plenes de colorit i ambient campestre i primaveral. Tot ha ajudat a viure aquest temps nou en què veiem renèixer brots d'esperança i proximitat festiva.

És important que a partir d'aquest diumenge fem nostres les actituds que reflecteix i ens dona a conèixer el Ressuscitat. Que siguem persones que, redimensionades per l'amor de Déu, només puguem respondre des de la gratuïtat de l'amor. Que siguem humils en les nostres apreciacions i en els nostres testimoniatsges de vida; només la humilitat ens fa mirar l'altre amb respecte, tendresa i amb cura. Que vulguem sortir de nosaltres mateixos i oferir la nostra vida al servei dels altres, fins i tot quan apareix el cansament o la incomprensió, que són superats per la trobada amb el

Ressuscitat. Que ens esforcem a viure essent signes d'esperança i transmetent l'alegria d'haver trobat sentit real a la nostra pròpia existència; no sols «què bé que em sento» sinó redescobrint l'alegria del servei evangelitzador i caritatiu. Que puguem viure des de la valentia de saber-nos salvats pel Senyor i anunciant als altres la fe en

la Resurrecció i en l'absència de temor davant la mort.

M'imagino que alguns lectors es preguntaran com parlar d'alegria i d'esperança «quan van mal dades» en el nostre món: amb la pandèmia de la Covid-19, a penes superada; amb els efectes de l'erupció del volcà de la Palma; amb les tràgiques imatges que reflecteixen la dura realitat de morts i destruccions a causa de la invasió d'Ucraïna; amb els permanents enfrontaments entre nacions i pobles per qüestions religioses, culturals o polítiques o per aconseguir més poder i influència internacional... Som els cristians uns inconscients en proclamar l'alegria en un món ple de maldat? Som uns agosarats i no percebem les pròpies contradiccions? Estem bojots per anunciar el triomf sobre la mort?... I moltes altres preguntes que qualsevol persona es pot fer sobre el mal i la maldat de l'ésser humà. Per descomptat, els cristians no som els únics cridats a resoldre problemes i calamitats o a respondre qüestions que aparentment no tenen solució.

Els cristians oferim amb la paraula i amb el nostre testimoniatge de vida el missatge, l'obra i la persona de Jesucrist. Íntegrament, sense particularismes ni amputacions interessades. Des de l'acceptació i la resposta de l'home a la creació de Déu fins a la consumació final, amb un missatge clar i ple de sentit per a les relacions entre els éssers humans basats en l'amor i la fraternitat, buscant sempre la dignitat de les persones, la justícia entre els pobles i la pau. I tot això amb la immensa alegria de la fe i l'esperança que ens porta la Resurrecció de Jesucrist. Us desitjo a tots una feliç Pasqua.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Xerrades quaresmals de les cases regionals

La Casa d'Andalusia de Lleida va acollir, el dilluns 28 de març, la primera xerrada quaresmal a càrrec d'Esmeralda Oliva, professora de religió de l'IES Màrius Torres. Les xerrades quaresmals estan organitzades per la Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida.

L'acte va començar amb la inauguració de l'exposició fotogràfica «Visió fotogràfica de la Setmana Santa de Lleida» de Manuel Zamora, a les instal·lacions de la Casa d'Andalusia de Lleida. El bis-

be Salvador va presidir la inauguració així com la xerrada d'Esmeralda Oliva.

Després va tenir lloc un petit recital poètic de Quaresma a càrrec de Francisco Muñoz i Antonio Guitiérrez acompanyats a la guitarra de David García.

El dimecres 30 de març tindrà lloc la segona xerrada quaresmal a càrrec del prevere José Rafael Nieto Maldonado, sacerdot de la diòcesi d'Osca i vicari parroquial de la Basílica de San Lorenzo.

CERCA DE VOSOTROS

La Pascua

Queridos diocesanos:

El domingo de Pascua es la referencia más importante del año para todos los cristianos. Celebramos la Resurrección de Jesucristo. Hemos vivido con religiosa intensidad sus últimos momentos de soledad y sufrimiento hasta la muerte en cruz los días anteriores participando en los actos litúrgicos de las parroquias o en las procesiones y devociones de piedad popular en las calles. Ahora manifestamos la alegría del fundamento de nuestra fe. «Si Cristo no ha resucitado, vana es nuestra predicación y vana también vuestra fe» (1Cor 15,14) dice san Pablo ampliando su aseveración al testimonio de la alegría y de la esperanza que dan sentido a la fe que profesamos.

La razón de tanta alegría en la celebración de la Pascua se basa en el triunfo de Jesucristo sobre el pecado y la muerte para darnos una vida nueva y la salvación definitiva. La comunidad cristiana ha acompañado esta fiesta con múltiples manifestaciones culturales llenas de colorido y ambiente campestre y primaveral. Todo ha ayudado a vivir este tiempo nuevo en el que vemos renacer brotes de esperanza y cercanía festiva.

Es importante que a partir de este domingo hagamos nuestras las actitudes que da a conocer y refleja el Resucitado. Que seamos personas que, redimidas por el amor de Dios, sólo puedan responder desde la gratitud del amor. Que seamos humildes en nuestras apreciaciones y en nuestros testimonios de vida; sólo la humildad nos hace mirar al otro con respeto, con mimo y con cuidado. Que queramos salir de nosotros mismos y ofrecer nuestra vida al servicio de los demás, incluso cuando aparece el cansancio o la incomprensión que son superados por el encuentro con el Resucitado. Que nos esforcemos en vivir siendo signos de esperanza y transmitiendo la alegría de haber encontrado sentido real a nuestra propia existencia; no sólo «qué bien me siento» sino redescubriendo la alegría del servicio evangelizador y caritativo. Que podamos vivir desde la valentía de saber-nos salvados por el Señor y anunciando a los demás la fe en la Resurrección y en la ausencia de temor ante la muerte.

Me imagino que algunos lectores se preguntarán cómo hablar de alegría y de esperanza «ante la que está cayendo» en nuestro mundo. Con la pandemia de la Covid-19, apenas superada; con los efectos de la erupción del volcán de la Palma; con las trágicas imágenes que reflejan la dura realidad de muertes y destrucciones a causa de la invasión de Ucrania; con los permanentes enfrentamientos entre naciones y pueblos por cuestiones religiosas, culturales o políticas o por conseguir más poder e influencia internacional... ¿Somos los cristianos unos inconscientes al proclamar la alegría en un mundo lleno de maldad?, ¿Somos unos osados y no percibimos las propias contradicciones?, ¿estamos locos por anunciar el triunfo sobre la muerte?... y otras muchas preguntas que cualquier persona puede hacer sobre el mal y la maldad del ser humano. Desde luego no somos los cristianos los únicos llamados a resolver problemas y calamidades o a responder a cuestiones que aparentemente no tienen solución.

Los cristianos ofrecemos con la palabra y con nuestro testimonio de vida el mensaje, la obra y la persona de Jesucristo. En su totalidad, sin particularismos ni amputaciones interesadas. Desde la aceptación y la respuesta del hombre a la creación de Dios hasta la consumación final con un mensaje claro y lleno de sentido para las relaciones entre los seres humanos basados en el amor y la fraternidad, buscando siempre la dignidad de las personas, la justicia entre los pueblos y la paz.

Todo ello con la inmensa alegría de la fe y la esperanza que nos trae la Resurrección de Jesucristo. Os deseo una feliz Pascua para todos.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

El bisbe Salvador presideix l'inici de les «24 hores per al Senyor» amb una mirada a la guerra d'Ucraïna

El divendres 25 de març de 2022, el bisbe Salvador va presidir l'eucaristia d'obertura de les «24 hores per al Senyor» a la Parròquia de Sant Pere. Aquest temple va acollir, entre les set de la tarda del divendres i les set de la tarda del dissabte, 24 hores ininterrompudes de pregària amb l'exposició del Santíssim, secundant la iniciativa de pregària i reflexió del papa Francesc que, enguany, ha tingut com a lema la frase: «En Ell, tenim el perdó» (ref. Col 1,13-14). Al llarg de tota la jornada, els feligresos van poder rebre el sagrament de la Reconciliació a la capella del beat Francesc Castelló, on també hi va haver tornos de confessors.

L'acte es va iniciar amb el res del Rosari amb la comunitat ucraï-

nesa de Lleida que havia estat especialment convidada a aquest acte. El Bisbe va introduir cada misteri convidant a pregar per una intenció concreta: per la pau a Ucraïna, pels nens d'aquest país, pels dirigents dels països, pel papa Francesc i pels difunts de la guerra. Posant per intenció va pregar el Rosari acompanyades pel bisbe Salvador. També es va seguir l'acte de consagració a l'Immaculat Cor de Maria de Rússia i Ucraïna que el papa Francesc feia des de la basílica de Sant Pere del Vaticà. Els assistents van llegir el text de la consagració a Maria en català i ucraïnès, en dos cors que s'anaven alternant.

A continuació, el bisbe Salvador va presidir l'eucaristia concelebrant amb Mn. Jaume Melcior i un

sacerdot ucraïnès que també va fer pregàries en la seva llengua. En l'homília, el prelat va agrair als feligresos la seva presència i els animà a continuar pregant per la pau. També va tindre paraules de record per les víctimes de la guerra a Ucraïna en aquesta cerimònia d'unitat amb el poble ucraïnès, agermanats en la fe en Jesucrist.

La jornada d'adoració i reconciliació va finalitzar el dissabte 26 de març amb la reserva del Santíssim i una missa vespertina del diumenge *laetare* («alegreu-vos»). La va presidir el rector de la parròquia, Mn. Jaume Pedrós, concelebrant amb Mn. Àngel Escalés i comptant amb l'acompanyament dels cants d'Antoni Miquel i Lourdes Solà.

Mn. Pedrós va deixar clar en l'homília que el protagonista de la paràbola del fill pròdig de l'Evangeli proclamat era, en realitat, el pare misericordiós, la imatge del nostre Pare del cel i la de Jesús: «Déu ens ha perdonat totalment i ens acull com a fills». Aquest era el sentit del lema de la jornada que s'havia celebrat i que ja ens va fer albirar la novetat de la Pascua.

Nomenaments

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Mn. Juan Carlos Mandje Bote**, nomenat administrador parroquial de les parròquies de la Purificació de la Mare de Déu, d'Algèria, i l'Assump-

ció de la Mare de Déu, de Castelló de Farfanya, amb data 29.03.22.

- **Mn. Joan Bisart Alava**, nomenat administrador parroquial de la Parròquia de Sant Pere Apòstol, d'Alfarràs, amb data 29.03.22.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

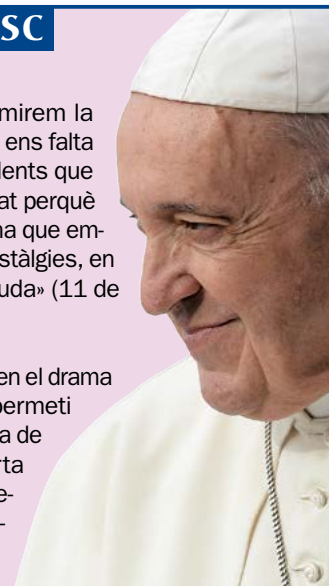

@Pontifex: «Som de Crist, estem empeltats en ell pel Baptisme; en nosaltres està la seva presència, està la seva llum, està la seva vida. Caminem, doncs, amb alegria i esperança, sostinguts per la seva Paraula: és paraula de vida» (9 de gener).

@Pontifex: «La qüestió migratòria, com també la pandèmia i el canvi climàtic, mostren clarament que ningú es pot salvar per si mateix, és a dir, que els grans desafiaments del nostre temps són tots globals» (10 de gener).

@Pontifex: «A vegades, quan mirem la nostra vida, veiem només el que ens falta i no pensem en el bo i en els talents que tenim. Però Déu ens els ha donat perquè confia en nosaltres, i ens demana que emprem el temps present sense nostàlgies, en l'espera diligent de la seva vinguda» (11 de gener).

@Pontifex: «Moltes persones viuen el drama de no tenir un treball que els permeti viure serenament, també a causa de la pandèmia. Sovint això els porta fins al punt de perdre tota esperança i desig de vida» (12 de gener).

Amadou Balde: «Les persones que acompanyo em recorden a mi mateix»

Càritas Diocesana de Lleida entrevista a Amadou Balde, mediador cultural dins del programa d'assentaments i temporers de les Càritas parroquials d'Alcarràs i Vilanova de la Barca.

Actualment, quina és la teva feina a Càritas Diocesana de Lleida?

La meua tasca és la de mediador cultural dins del programa d'assentaments i temporers al territori, concretament a les Càritas parroquials d'Alcarràs i de Vilanova de la Barca. Principalment, la meua funció és acompanyar el tècnic que fa les entrevistes quan necessita traductor i atendre les persones en la donació d'aliments. A més, als dos municipis dono classes de castellà als migrants que ho demanen i a Alcarràs col·laboro com a voluntari...

Que no pares, vaja...

No, però això no és tot. També formo part de l'equip del programa d'habitatges, visitant els pisos tant de Lleida com d'Alcarràs. Aquí acompanyo els nois, dono classe a qui necessita més reforç i participo de la reunió setmanal que l'educadora social té amb ells. Tot plegat, en coordinació amb els equips diocesans d'ambdós programes.

Com vas conèixer l'entitat?

Vaig conèixer Càritas sent una de les persones que va participar al programa d'acollida de Càritas diocesana d'Alcarràs i després del programa d'habitatges. Sempre em vaig sentir acollit i, després d'haver fet el meu procés com a participant, vaig decidir ser voluntari. Estava motivat per tot allò que havia pogut viure i tenia ganes de col·laborar.

I hi has acabat treballant...

Sí, després vaig tenir l'oportunitat d'aconseguir la residència gràcies a un precontracte de Càritas. Em sento totalment integrat a l'entitat, sincerament.

Entrant més en les teves funcions, quines són les principals necessitats amb què es troben les persones que acompanyes?

Les persones que acompanyo em recorden a mi mateix. Pateixen el desarrelament del seu país, es troben amb grans dificultats fins a arribar a Europa amb risc de perdre la vida en el trajecte i, una vegada aquí, comencen altres dificultats diferents i, de vegades, pitjors.

Com quines?

Es veuen sense papers, sense reconeixement d'alguns drets, sense un sostre digne i, sobretot, amb unes lleis que no afavoreixen la consecució dels objectius amb què s'arriba a aquest país, com són tenir legalitzada la residència i poder treballar.

Què és el més gratificant del teu dia a dia a Càritas?

Em fa feliç poder ajudar els altres, m'agrada el treball en equip i poder comprovar cada dia l'esforç que fa Càritas per la justícia i la solidaritat. Crec que es treballa amb seriositat pel bé de les persones més vulnerables.

I el més dur?

Per contra, el més difícil per a mi és veure que no podem solucionar el dolor de tothom qui arriba a les nostres portes.

Que un musulmà treballi en una entitat cristiana, posa de manifest que ajudar les persones és un valor comú de totes les religions?

Sí, és un valor profundament humà i per això es practica a totes les religions. La Llei islàmica imposa als seus seguidors que duguin a terme, entre ells, la col·laboració, la solidaritat i la interdependència. El Profeta va dir: «L'exemple dels creients, pel que fa al seu amor mutu, misericòrdia i compassió, és com el del cos, que quan un membre seu pateix, hi respon la resta del cos amb insomni i febre». Crec que això s'assembla doncs a una cita bíblica del Nou Testament, en una carta de sant Pau.

Certament.

D'altra banda, la solidaritat social a l'Islam no es refereix només als musulmans, sinó que inclou tot el gènere humà, malgrat religions i ideologies diferents. I no es redueix només al benefici material, sinó que sobrepassa totes les necessitats de la societat, siguin dels individus o de les comunitats, materials psicològiques o intel·lectuals.

Com a periodista de formació, quins reptes tenim per explicar correctament l'acció que fem a Càritas?

Crec que cal ser més reivindicatiu davant de les institucions i que la nostra protesta, davant de les injustícies, es faci sentir als mitjans de comunicació. S'ha de donar a conèixer allò que fem i com ho fem, no només escrit en un paper o anunciat amb paraules. Les accions de Càritas les hem de fer visibles a la societat en general, i a Lleida en particular. Penso que hi ha desconeixement.

Càritas Diocesana de Lleida

REFLEXIONS

El germà immigrant

Arriba fa cinc anys d'una exrepública soviètica, fugint de la guerra. És kurd. Ara té vint-i-vuit anys. Fill de família nombrosa. Vivien en una petita ciutat que fou bombardejada una i altra vegada. Un dels seus germans morí davant seu. Fugí amb d'altres coneguts, encaminant-se cap a Europa. Acabaren en un camp de refugiats de Grècia perquè els països europeus tenien tancades les fronteres. Quan els fou possible, s'escamparen per Europa. En un accident, viatjant en autocar, va perdre un peu. Gràcies a un programa especial de la Càritas alemanya que permeté aplicar-li una pròtesi, recuperà una mobilitat notable. Arriba a Barcelona, una de les comunitats evangèliques l'ajudà en aquest primer contacte amb la nova realitat. Acollit, després, en un programa d'hospitalitat que desenvolupa una entitat eclesial catòlica, comença una etapa de normalitat, vivint en una família acollidora que li oferí un llit, un plat a taula i un acompanyament amb un afecte respectuós. La bona disposició del noi i l'acolliment actiu de la família, els pares i els tres fills, facilitaren la seva integració. Recuperà els estudis. Al seu país havia cursat el primer curs de dret. En la nova situació, ateses les circumstàncies personals, decideix endinsar-se en l'estudi de les pròtesis, per ajudar altres persones que es trobin en la situació que ell va viure quan va perdre el peu. Vol treballar per la recuperació funcional de les persones i perquè recuperin l'esperança i la confiança en les seves possibilitats. Ara ja treballa professionalment. Està agraït per les ajudes rebudes. Visita regularment els seus benefactors. Mira esperançadament el futur. «No oprimeixis l'immigrant: vosaltres coneixeu prou bé com és la vida dels immigrants, perquè també en vaureu al país d'Egipte» (Ex 23,9).

Un itinerari del pas de Déu per la vida de les persones. Pas que acompanya al feble, al vulnerable en la malvestat. «La llei serà la mateixa per al nadiu i per a l'immigrant que resideix enmig vostre» (Ex 12,49). Pas que provoca respostes davant l'embat del mal personal o institucional. «Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu» (Lv 19, 33). Pas que convida a la germanor. «Observareu la mateixa llei i el mateix ritual, tant vosaltres com l'immigrant que resideix enmig vostre» (Nm 15, 16). Pas que mou al servei i a l'amor.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 2,14.22-32 / Sl 15 / Mt 28,8-15]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; sant Andreu Hibernon, religiós franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, religiosa carmelitana.

19. □ Dimarts [Fets 2,36-41 / Sl 32 / Jo 20,11-18]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.; beats Isnardo de Chiampo, prevere, i Sibilliana Biscosí, vg.

20. □ Dimecres [Fets 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35]. Santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dijous [Fets 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i dr. de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Divendres [Fets 4,1-12 / Sl 117 / Jo 21,1-14]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.;

sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. □ Dissabte [Fets 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15]. La solemnitat litúrgica de sant Jordi, patró secundari de Catalunya, es trasllada al 28 d'abril; sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustiniana; beata Teresa Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Diumenge vinent, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (lit. ho-

res: de l'octava) [Fets 5,12-16 / Sl 117 / Ap 1,9-11a.12-13.17-19 / Jo 20,19-31]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap a 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel., fundadora de la Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fundador de les Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); santa Salomé.

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (C)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo. O bé: Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 5,6b-8)

Germans, ¿no sabeu que una engruna de llevat fa pujar tota la pasta? Netegeu-vos bé del llevat que éreu abans perquè sigueu una pasta nova. Vosaltres heu de ser com pans sense fermentar, ara que Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat. Per això, celebrem Pasqua cada dia, no amb el llevat que érem abans, el llevat de la dolenteria i de la malícia, sinó amb pans sense fermentar, vivint amb sinceritat i veritat.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge, Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos.

De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados».

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día que hizo el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo. O bien: Aleluya.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa». / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 5,6b-8)

Hermanos:

¿No sabéis que un poco de levadura fermenta toda la masa? Barred la levadura vieja para ser una masa nueva, ya que sois panes ácidos. Porque ha sido inmolada nuestra víctima pascual: Cristo. Así, pues, celebremos la Pascua, no con levadura vieja (levadura de corrupción y de maldad), sino con los panes ácidos de la sinceridad y la verdad.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaban Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto». Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

«No hi és aquí: HA RESSUSCITAT»

Hi ha una frase que sentim sovint quan es parla de persones que han mort: «Allà on siguis». Això indica un desig de supervivència però també que no se sap ben bé què passa amb els difunts. Avui, dia de Pasqua, és un moment important per refermar la nostra fe en una resurrecció personal, com la de Crist. Així ho afirma clarament Pere en la primera lectura: *Parlo de Jesús de Natzaret... com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia i concedí que s'aparegués a uns testimonis que Déu havia escollit.* I Pere es presenta com un d'aquests testimonis. El mateix veiem a l'Evangeli. *Les dones van al sepulcre amb les espècies aromàtiques que havien preparat, per ungir un cadàver. No havien pogut fer-ho la tarda del divendres. Ara volen suplir la unció omesa i deguda. Però, es produeix el gran canvi: Hi entraren però no trobaren el cos de Jesús, el Senyor. No saben el què ha passat. No pensen en una resurrecció. Ara bé dos homes amb vestits resplendents els diuen: Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és aquí: ha ressuscitat.* Jesús ha tornat a la vida, però a una vida absolutament diferent de la d'abans, a la vida de ressuscitat. Costa creure en aquesta resurrecció. Quan les dones anuncien als apòstols el que els havien dit els àngels *no s'ho creuen; els semblava una quimera.* I quan Pere va al sepulcre i no troba el cos de Jesús, *se'n torna a casa preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat: no acaba de creure en la resurrecció. Li caldrà el contacte personal amb el Ressuscitat.* Però la resurrecció no és només pel demà sinó que transforma la nostra vida: *Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.* Ara hem de viure com a ressuscitats, no atrapats per desigs terrenals, esperant també nosaltres el moment que *apareixem amb ell, plens de glòria.*